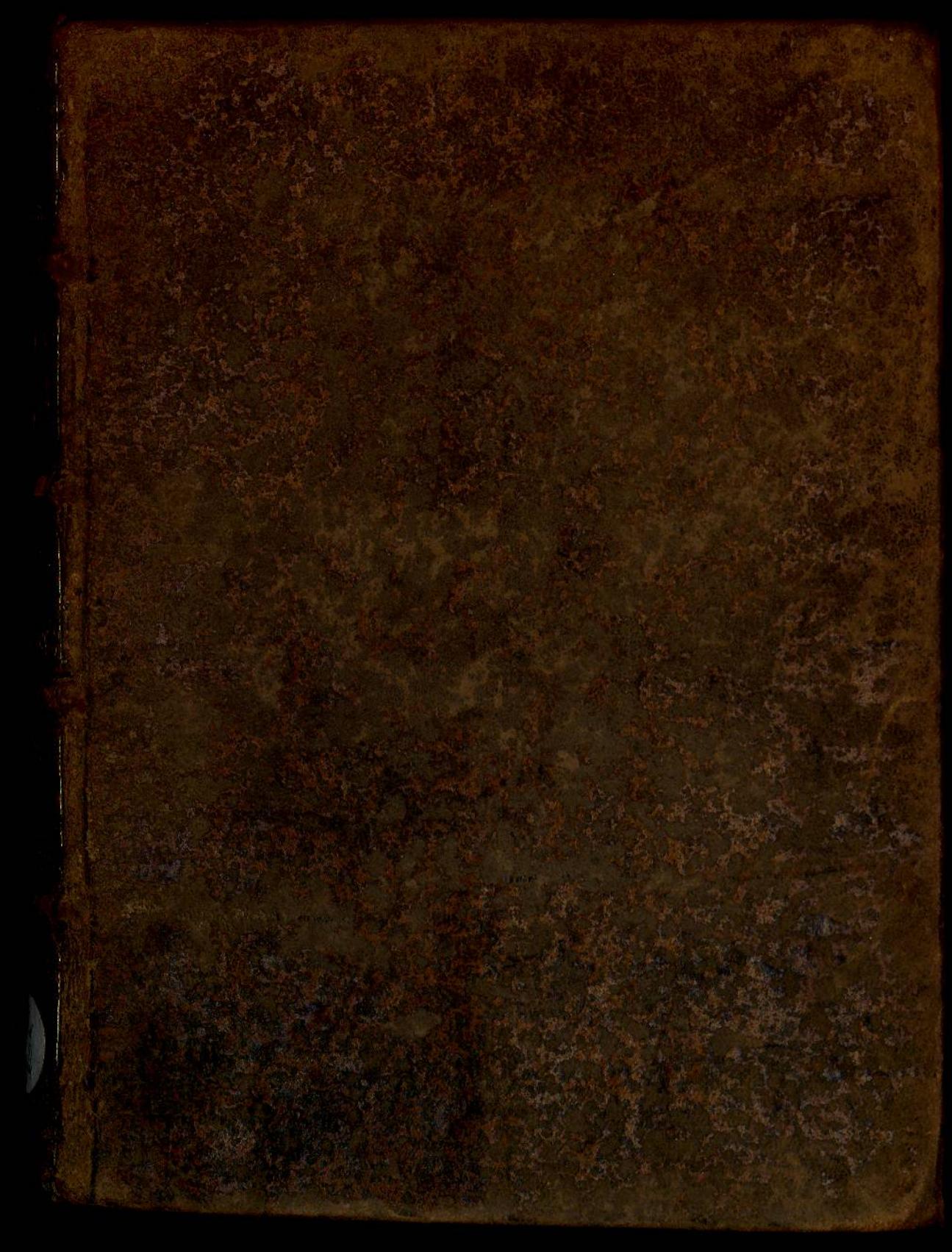

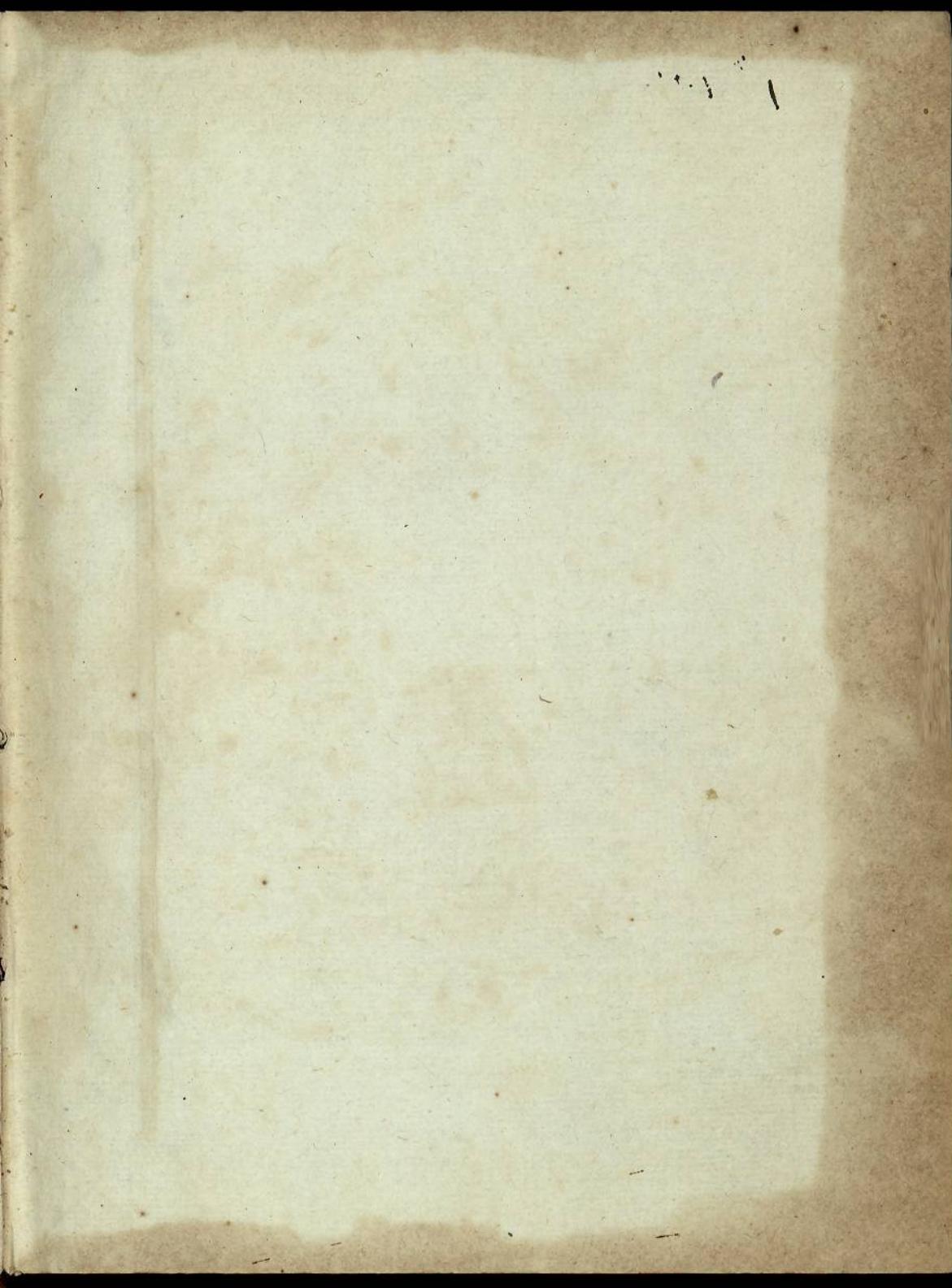
CPVSCV
MISSELI

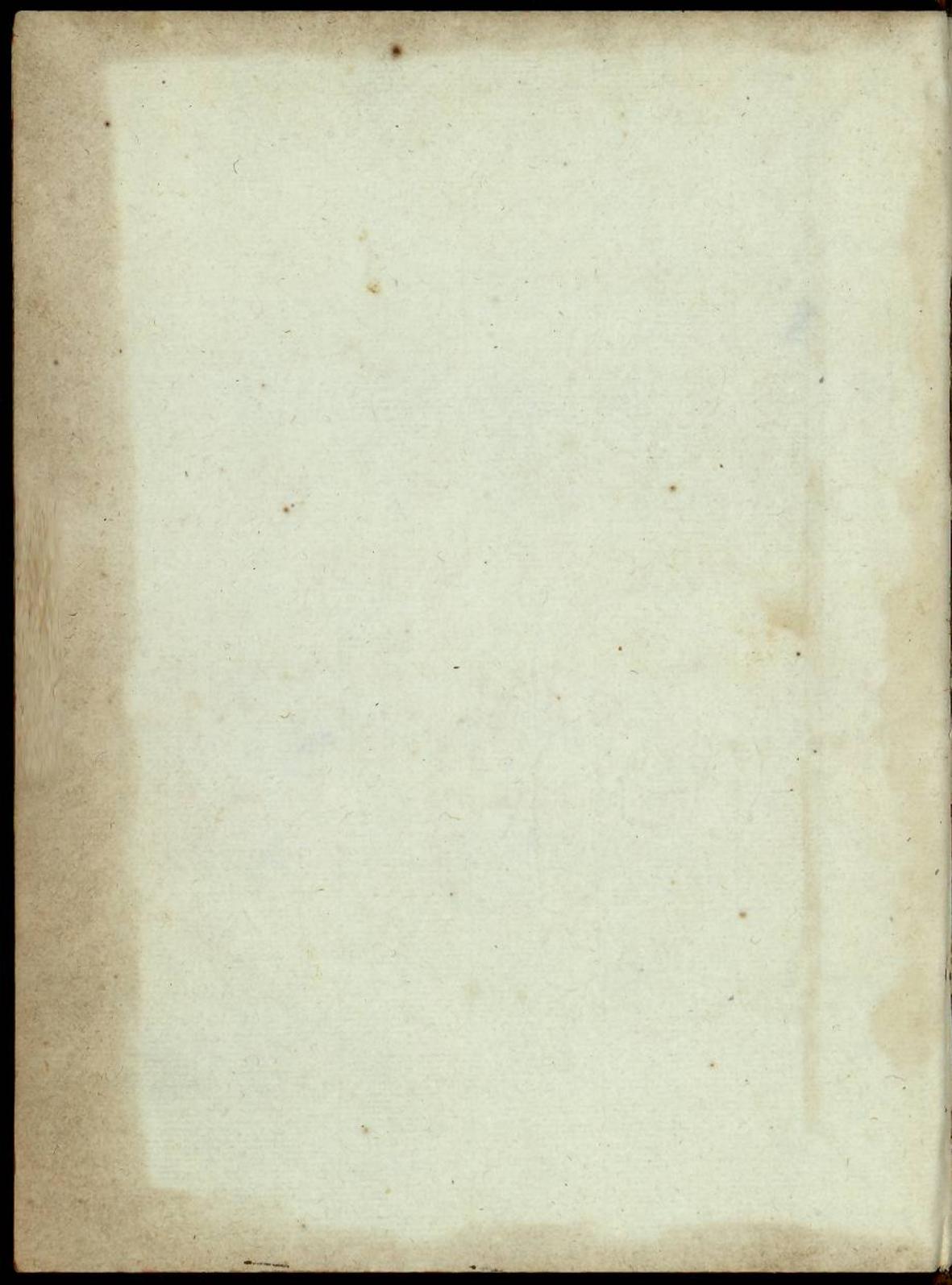
M N
7624

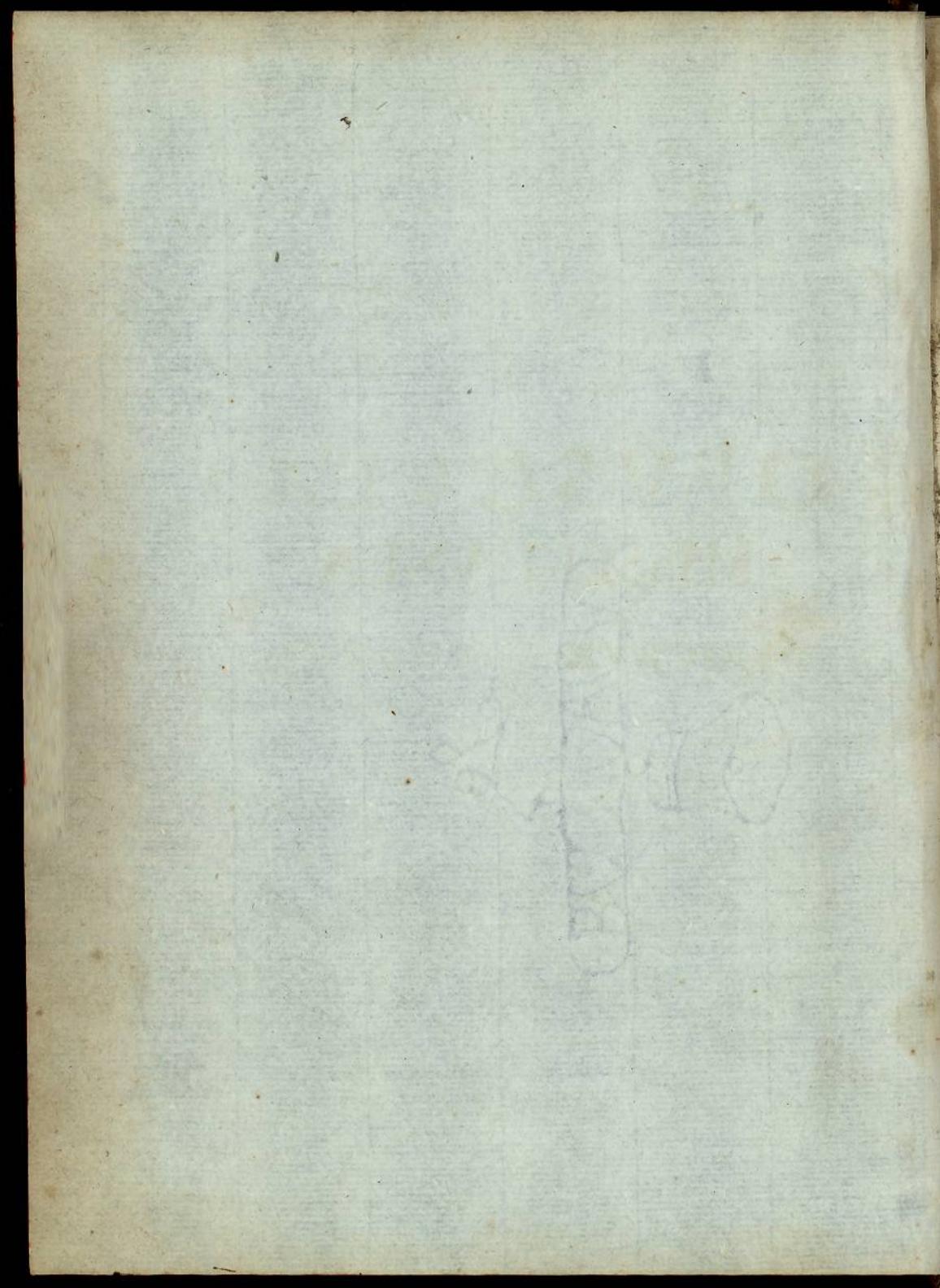
1st Oct

OPUSCULA
MISSCELLANEA

ARIORVM AYTHORVM.

Res. No.

2624

OPVSCVLA
MISSCELLANEA
VARIORVM AVTHORVM.

OPUSCULA
MISSELLANEA
MURONIENSIA

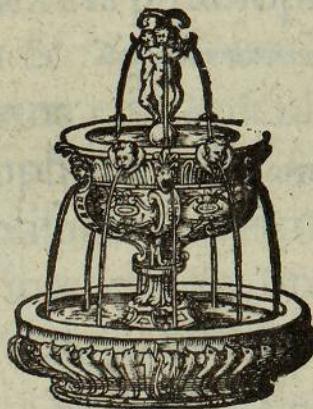
MURONIENSIA

Res. 710 7624 / 3

LIBANII SOPHISTÆ DISSERTATIONES TRES.

- I. De opibus & inopia.
- II. De amicis.
- III. De inexplebili cupiditate.

FED. MORELLVS INTERPRES
Reg. Latine conuertit, & notulis illustravit.

L V T E T I A E,

Apud FEDERICVM MORELLVM, Architypo-
graphum Regium.

M. D C V I.

БАТАЛІЯ СОФІЕ

ІІІ. ІІІ. ІІІ. ІІІ.

Десфілі волія

ІІІ. ІІІ. ІІІ.

ІІІ. ІІІ. ІІІ.

ІІІ. ІІІ. ІІІ.

ІІІ. ІІІ. ІІІ.

ІІІ. ІІІ. ІІІ.

ІІІ. ІІІ. ІІІ.

AMPLISSIMO VIRO
D. NIC. BRVLARTIO,
SILLERI TOPARCHÆ,
FRANCIAE PROCANCELLARIO.

FED. MORELLVS Professor & Interpres
Regius, S. P.

MORALIS philosophiæ quæ ciuilis & δερητονικῆς prope germana est, flosculos è Libanij Sophistæ λιθωατοῖς delibatos, tibi, vir amplissime cuius mores cādidiſſimi & vita integerrima omnibus φιλαρέτοις δεχά̄ις περὶ δε χαμψόις pro virtutis ſpeculo ſunt, lubens merito dico. Hic laudivertitur contemptus opum male præferim partarum: nónne eſt animus tibi

*Uindex auaræ fraudis, & abſtinens
Ducentis ad ſe cuncta pecuniae?*

Hic etiam Amici omnib. theſauris præferuntur. quis te magis φιλόφιλος, & gra-

tiosus? túne pro caris amicis

Et patria timidus perire?

Hic denique recte occupat

Nomen beati, qui Deorum est

Muneribus sapienter usus.

At quis te melius ac prudentius vñquam
usus est dotibus ingenij maximis & præ-
stantissimis, quibus te præpotentis Dei
benignitas abundè cumulauit? in quo

Virtus repulsa nescia sordida

Intaminatis fulget honoribus,

quos bono & gaudio publico à Christianissimo, inuidissimo & clementiss. Rege
HENRICO IIII. quater maximo gratulantibus bonis omnibus, plaudente Gallia
meritissimo adeptus es. His perdiu
fruere, & bene vale O et præsidium et dulce
decus Legum & literarum.

et cetera concupiscentia mali pectoris

et cetera: hunc si minime in

et cetera: hunc si minime in

et cetera: hunc si minime in

Hic enim Amici ouuidi pugnans pri-

et cetera: datus et magis pugnare et

i A

LIBANII SOPHISTAE DISSERTATIONES MORALES.

I. DISSERTATIO.

Quòd iniquè diuitem fieri miserabilius.
sit, quàm pauperem esse.

EST ERNO dic quidam sub vesperam an-
gebatur & ingemiscebatur, cùm mendicos Mendi-
numeraret, hos quidem stantes, illos vero corū de-
stare non valentes; alios nec sedere: & biliūm-
illos quidem mutilatos, hos verò tabe ma- que ex-
gis consumptos, quàm pleriq; mortui. Aie- pressio.
bātque miserandum esse in eiusmodi lacer-
nī tantum perferre frigus, cùm aliis tunicæ solum essent, atque
hae dilaceratae: alijs autem ab inguinibus & humeris summis,
pedibüsq. & manibus nudi prodirent: nonnulli etiam videren-
tur, qui nullam corporis partem obiectam haberent. frequen-
tes porro supplicationes ab unoquoque fierent, ut prateriens
aliquid daret: ac magnū illis foret non modò si panē acciperent,
verum etiam si obolum. Interim dum vir ille gemitet, & appella-
ret arumnosos reapse homines, en lauti quidam & fastuosi viri Diuītā
ibant facibus prælatis ad epulas, quib. nihil præter ambrosiā & delitiae.

6 LIBANII DISSERTATIO I.

nectar deerat. Tum ille ; ô felices viros ! exclamauit : & aurì
 Fœnus. multam vim aurum parientem enumerabat. Ego verò negauis
 eos qui diuitius affluerent beatos omnino iudicando esse : quan-
 doquidem nonnulli valde opulentí maiori commiseratione digni
 sunt, quām ij quibus dextera per totam diem supina extendi-
 tur, prouocans daturum. Etenim his malum in eo constituit, quod
 erogaturum querant, non tamen carent viique dатuro : vi-
 Mendi- nunt saltem. ac nullus index neque in terra neque sub terra pa-
 citas pœ nam reposcit à mendico ob mendicitatem à fortuna profectam.
 næ non obno- neque leges vllæ latæ sunt in eos vel qui non magnas à suis fa-
 cilia. cultates acceperint, aut qui non ipsi comparare potuerint. sed
 aduersus eos qui cùm acquisuerint, minus tamen honestis modis
 rem fecerunt, & delationes & accusationes & iudicia &
 lites, & odia, tum ab hominibus, tum à numinibus comparan-
 tur : & cùm ipsi consistoria, quæ hīc sunt, effugerint, nihilò
 praeclarus cum ipsis agitur : sed is quem transilire nefas est, iu-
 Minois dex consider Minos, Iouis filius, qui intuitus extemplo discer-
 tribunal. nit animum iustum ab iniusto. nulla verò ex parte auxilium
 malo venit : neque à dicendi virtute ; neque à pecuniarum co-
 pia ; neque à cognatis aut amicis : sed eo impulsu quo statutum
 est, perferre supplicium quo afficitur necesse est. Igitur ei qui-
 cumque rectè misericordia vtetur ; videbuntur potius isti locu-
 pletes miserandi, quām illi pauperes : tamesi bi admodum es-
 rire iureiurando assuerent. Enimvero multo certè grauius est
 in argenteis lectis non bene partis dormire, quām cum canibus
 in immunda colluie iacere. quare ex iis qui magnas sibi opes
 compararunt, non paucos reperias qui alios spoliauerunt ; non
 istorum grassatorum more qui in paruis iniuriam faciant : ve-
 rum qui famulos plerosq. & iunctas domos eripuerunt ; multa

prædia, multas onerarias naues, aurum, argentum, vestimenta; alijs verò fana, & delubra, ac templa fibi tanquam posse-
siones suas vindicarunt: deinde facillimè prostratis sacris Deo-
rum sedibus & signis, templa lignis aut paleus impleuerūt: for-
tiori autem animo prædicti, etiam subuersis ædibus, domos ex
illis lapidibus constructas habitarunt: quorum alijs iam pœnas
dederunt, alijs verò nondum. ceterum fieri non potest, ut quic-
quā ipsos eximat: dum autem ipsos dico, etiam liberos intelli-
go, & natos natorum. in quemcumque verò eorum venerit
qui plagas infert, animosus & fortis ille ictus est. Igitur hos
cōmiseratione potius prosequi opus fuerit, quām eos qui in alio-
rum digitos audē inspiciunt: quandoquidem his interitus fa-
ciet, ut suppeditantibus non egeant: at illis pro exiguo volu-
ptatis tempore immortalis mulctæ ærumna incumbet.

Grassato
res & sa-
crilegi.

Genius
vindex.

DISSERTATIO II. DE AMICIS.

IVITEM hominem homines & censem & Gr. pag. 3
appellant eum qui auri copiam habet; cui vis Diuitia
argenti est: cui terræ multum, & mancipia, vulg.
& domus, & cœnacularia ædes, & naues &
pecora; & cuicunque non omnia quidem hæc
adsum; sed unum quiddam ex istis abundè suspetit; hunc ita
vocant: aliumque alio ditiorem, atque alterum minus altero:
& eidem virumque nomen dant, tum eorum quæ accedunt ra-
tione, tum eorum quæ pereunt: hic diues gaudet, cum bona for-
tunæ crescunt; aut omnia deinceps, aut particulae quædam.
deinde veniunt vñà congratulaturi, & vñà festum celebratu-

ri, quotquot amici sunt, & propinqui genere. Iam verò eripiente Fortuna; & suam ipsius telam retexente; plerique dolos aduersarii sunt futuri: cum mæror aduersarius superiori voluptati, illum quidem ipsum occupat; eius itidem familiares ac necessarios inuadit. ac multis rumor est in urbibus, quod possum eant facultates alicui; nunc videlicet famulorum improbitate, nunc facinorosorum insidiis; interdum magistratum culi populi suffragii: aliquid etiam tale sponsio efficaret: naues item onerariae quæ non feliciter ad maritimos questus nauigarunt. Quam obrem in lauacris & in officinis, ac domi, unusquisque vir ad coniugem & liberos nonnihil de mutatione & viciisitudine cō-

Vulgi cu[m] memorat. duntaxat prompti ac proclives sunt homines ad extirritas.

Pag. 4. pendendum ad quam conditionem quis ex qua sorte redactus fuerit: magnus, inquiunt, deinde parvus: beatus, deinde miser. Sunt autem quibus hoc vel morte acerbius esse videatur. Porro testes huic opinioni accedunt ipsi penuria vexati, dum ingemiscunt, quod mortui non sint. quo circa quod adhac attinet non repugnarem, neque libens reprehenderem dolorem, qui ex iis oritur; aut sermones qui instituuntur. Verum & opulen-

Opulenta alia, & alia pauperies est; quæ vulgo non videntur esse eiusmodi: itaque neque cum adiungit hæ diuitia, opulentum esse hominem dicunt, neque cum abeunt, pauperem.

Quænam verò isthac opulentia est? amici. etenim amicis abundantem aio diuitem esse, & sic appellandum. eum autem cui à Plutone hoc ademptum est, inopem esse factum. An non locupletis & beati

Locupletis indi- viri est, multis quidem oculis cernere; multis etiam auribus audi- cium. mentibus quæ in illis sunt? an tyranno quidem magnum est praefidum & benevolentia & multicudo satelliticum: priuato autem

viro

viro exiguum & leue quiddam benevolentia & copia familia-
rium? Sanè mihi videntur iniurijs & rerum omnium ignari,
qui hæc non ita appellant: ac præsertim qui responsum audie-
runt quod Alexander Macedo de thesauris dedit. quòd si ami-
ci thesauri sunt; atque hæc dicta Alexandrum non minus exor-
nant, quam pleraque irophæa: quam ob causam non eum cui
multii sunt amici opulentum existimamus; cui vero pauciores,
minus locupletem; cui denique nullus est amicus, pauperrimum?
Prudentum certè hominum fuerit, quotiescumque mors ami-
cum eripuerit, dicere pauperiorem illum effectum esse, cui ami-
ci iactura facta est. Iam vero cum famuli intereunt, id in ore
habetur: ac damnum esse videtur, non tot seruus, quot antea,
imperare posse: at cum amicos super amicis aliquis extulerit ac
sepelierit, hiccine cum pari facultatu modo domum reuenteretur?
& quì id fieret? Enim uero si non amplius eos, cum quibus
amicitiæ fædus inierat, videbit; nec illos quicquam loquentes &
suadentes auscultabit: neque sibi succurrentibus potietur; ne-
que partim quod iuberet, partim etiam, quod tacitus optaret,
facientibus fruetur: nihil, tanta ipsi possessione concisa, vn-
quā vetaret eundem & penuria laborare, & ditescere, quando
eidem virumque contigerit, ac pecuniæ quidem multæ fue-
rint; amici autem ex plurib. pauciores: vt si quis ipsum dicat o-
pulentum esse; alius vero inopem; neuter alterum mendacij
conuinceret. quandoquidem quòd ad sermones attinet, perinde
fuerit. atenim videmus utique alios quidem diuites habitos ab-
que pecuniis: alios autem nihilo seruus quos emerunt meliores;
verùm iis præstantiores qui vulgo memorantur segnes: atque
isti quidem possent etiam fluuios iungere pontibus. quòd si quis
ipsos pauperie vexari dixerit, hic ad medicos abducentur, ut

Alexan-
dri resp.
de the-
sauris.

Amico-
rum obi-
tus.

Amici

partes.

Pag. 5.

veratro expurgetur. verùm qui simul rideret, & de penuria quæ in sermonibus agitatur, doceret: fortean multis persuaderet se usque adeò sanum existimare, ut veratro nequaquam opus haberet. Integrum ergo nobis fuerit, eos qui multam auri vim habent, vocare pauperes, ob eam rem, quam neque acquisierunt, neque obtinent. liceat præterea dicere me quoque pauperiem euasisse: immo quisquis id non asserit, non satis expendisse res meas videtur: neque ut integro die opus sit ad enumerandos amicos, qui mihi fato erepti sunt. Igitur etiam A-
Hilad. Σ. chilles cùm Patroclus occubuissest, factus est pauperior, non ob
& T. ea quæ cùm ipsius cadavere combusit; sed quia Patroclum defleuit. quineriam ego ipsum collando, quòd ea fecerit quæ Homerus canit eum fecisse, cùm Patroclum non amplius in viuis esse audisset.

ADNOTATIO.

Pag. 9. superiore, li. antepen. præstantiores iis qui vulgo nominantur * segnes. Asteriscum apposui huic loco, qui dignum vindice nodum habet; cùm in Græcis editis & mns. Reg. legatur, Βελτιον ὄντες τῷ αὐτοῖς ἀρχαῖν. idque nouum, ac prope absurdum videatur, vt nihil mancipiis meliores, præstare famosis inertibus dicantur: tametsi Pacuuij vetus dictum laudetur, Ego odi homines ignava opera & philosopha sententia. ergo conjectura sola nixus scribendum autumo, τῷ αὐτοῖς Αργείων. meliores iis qui vulgo memorantur Arguii. ex veteri Argiuia parœmia, Αργείοι Φαύπες. Arguii fures. οἵ τῷ αὐτοῖς πονηροῖς. Arguii nempe ob insignem improbitatem, ignorantem & furacitatem, Comico pipulo ut lauerniones traducebantur.

DISSERT. III. DE INEXPLEBILI CUPIDITATE.

Non facile est, viri, incidere in hominem qui non
conuicetur Fortunæ; aut qui non illam iniu-
stam, seipsum verò infortunatum vocet. Is au-
tem eam iniquam appellat; & se miserum esse
putat, qui pulcher est; quòd non etiam ma-
gnus sit: qui autem magnus, quòd non etiā formosus. Qui hæc
duo obtinuerit, queritur quòd non etiam fortis: & cui hæc tria
adsunt, quòd non etiam sit velox, Deam accusat. verūm ne tum
quidem cum omnia corporis bona ipsi adessent, contentus esset:
neque super his gratiam Fortunæ haberet. At non sum orator,
dicet apud se, neque medicam artem scio: neque differendo va-
leo; neque cithara noui ludere: neque ducere exercitus. quo-
circa dum præterit quæ sunt apud se, ea quæ non adsunt nume-
rando, non existimat se fortuna frui: licet iniuriam inferat, non
accipiat. atq; in his quidem minus debaccharetur in Fortunam:
verūm in ipsa de pecuniis atque honorib. cogitatione, hui, quām
vehemens est incurso! ac nihil querulo conuictiosam linguā com-
pesceret. Siquidem qui vnum colit agrū, conqueretur, quòd duos
non colat: qui verò duos, quòd non tres: rursus qui tres; quòd
non quatuor: item qui decem; quòd non viginti. qui itidem vigi-
ti; quia non bis totidē. qui deniq. bis tot, quòd non sepius totidem.
ceterū nullus numerus nec cupiditatem, nec querimonias com-
pescit. Idem etiam illis contingit, quoties venit in mentem aliquid
esse amplius ius facultatibus quas possident. siccirco idē ipsis par-
uum & magnum est: ac magnum quidem, priusquam acces-
serit: sed cùm iam in manibus est, paruum. quippe auri ta-

Fortuna
accusa-
tur ab a-
uidis &
iniuidis.

lenta mille parum est, præ duobus millibus: rursus duo millia, propter dena totidem. Adeò nihil quicquam est omnino, quod ad laudandum Fortunam inducere posset. Cuiusmodi tandem

Magistratuū & prefe-
ctoruū ambitus est magistratum dignitas? præfetus aliquis imperat ciuitati; in fortunio maestatur, quia genti non dominatur. qui regioni præ-
ctorum sicut, miser est, quia pluribus non præficitur: qui in plures im-
perium haberet, dolet quod non sit præses prouinciae; qui à nullo
secundus est, nisi ab eo qui sceptrum tenet, infelix quidam à se
ipso censetur. quinetiam magnus ille præfetus infortunatum se

Consu- lare im- putat, nisi consulari habitu, sella curuli considens spectetur. ac-
cedit etiam hoc: is nimirum omnia persuadere, & quo visum

est regem impellere percupiens, si minus id assequi possit, graue
ac dirum quiddam est, eique infesta videtur Fortuna, & ni-
hil planè è suis donis largita. ô quam clementissima, audi-

Fortunæ tores, hæc Dea est! & viisque fortasse ridet eorum recordiam,

clemētia qui nihil magni se ab ipsa accepisse dicunt. quippe indignata

non statim quod dederat eripit, ut quāta ipsis adesset doceat; que
isti haudquam perceperant. videntur autem mihi & Cy-
ri, Da-
rii & Xer-
xes, cum expeditionem in eam regionem

xis cupi-
ducent, quam nondum occupabant, id fecisse, quod de for-

tuna quererentur, eò quod non his etiam locis dominarentur. at si

bis Persa Græciae dominus extitisset, totam etiam terram à for-
tuna poposisset; aut ei male dixisset, quasi nō bene in ipsum affe-
cta fuisset. Iam verò tame si in omnibus quis fortuna potius sit,

humana conditio ingemens consideret; quod homini cuiq; necesse sit mori: & cælū displicet beatum prædicat, ac solem quod semper futurus sit, & nullo

vnquam tempore finem habiturus. adeò res insatiabilis est ho-
mo, atq; ingrata! quapropter etiam Hector honoratus quibus
parerat & ducem exercitus & cum quem post patrem regna-

turum omnes opinarentur: Apollinis ac Mineruae honores obtinere exoptat; tanquam his etiam certè apud Troianos dignus fuisset. Ergo minoribus quām oportere ducebat, honoribus affectus, infeliciter agere arbitrabatur. Quando igitur, mi homo, fortunam laudabis? siquidem Deus oneris: atqui hoc volueris: & siquidem aras & victimas non assequeris, idque cūm adhuc homo sis, cetera exigua tibi esse videbuntur? fuit olim vir auarus in Aegypto: hic amicos sibi comparabat, quibus liberi captatores non erant; ut iis ipse filij loco esset. factus ex capite censo locuples, hereditatem mortuorum adiens, iis patrib. succensebat, qui adhuc in viuis essent. cūm verò alius vir quidam eodem laborans morbo, eum beatum ob fortunam prædicaret, ob quam ingens quādam è multis opulentia collecta fuerat; Nondum queso, inquit, me beatum nuncupes, antequam isti obierint. sic de iis loquebatur, quorum patrimonius inhiabat. tale profectò quidam etiam duci vsuenerit, cūm in prælio quidem vicerit fortuna fauente, sed eam sibi opem tulisse negaret; propterea quòd non etiam urbem hostium expugnasset. nunquid verò, bone vir, nolente fortuna legiones fusæ, & cateruæ fugatae, & internecione deletæ fuissent? an etiam spolia ferre & cadavera tollere concessum esset? Noui etiam ego mercatores, qui cūm ad multos portus appulissent; ad alios verò peruenire nequiuisserint, non secunda fortuna nauigasse dicerent, quia non illos quoque portus attigissent. Atqui, optime, multum mare secundis ventis percursisse, ac per multas mercaturas rem ampliorem fecisse; nonne fortunatum est? Et quid de iis censeretur, qui simul in altū euereti & in profundum demersi essent? cuiusmodi multa repente exortis ventus fiunt. Enim uero si hoc miserandum est, is qui maria traiecerit, ac persæpe applicuerit, sape etiam è portu solueris: & siquidem aras & victimas non assequeris, idque cūm adhuc homo sis, cetera exigua tibi esse videbuntur? fuit olim vir auarus in Aegypto: hic amicos sibi comparabat, quibus liberi captatores non erant; ut iis ipse filij loco esset. factus ex capite censo locuples, hereditatem mortuorum adiens, iis patrib. succensebat, qui adhuc in viuis essent. cūm verò alius vir quidam eodem laborans morbo, eum beatum ob fortunam prædicaret, ob quam ingens quādam è multis opulentia collecta fuerat; Nondum queso, inquit, me beatum nuncupes, antequam isti obierint. sic de iis loquebatur, quorum patrimonius inhiabat. tale profectò quidam etiam duci vsuenerit, cūm in prælio quidem vicerit fortuna fauente, sed eam sibi opem tulisse negaret; propterea quòd non etiam urbem hostium expugnasset. nunquid verò, bone vir, nolente fortuna legiones fusæ, & cateruæ fugatae, & internecione deleteæ fuissent? an etiam spolia ferre & cadavera tollere concessum esset? Noui etiam ego mercatores, qui cūm ad multos portus appulissent; ad alios verò peruenire nequiuisserint, non secunda fortuna nauigasse dicerent, quia non illos quoque portus attigissent. Atqui, optime, multum mare secundis ventis percursisse, ac per multas mercaturas rem ampliorem fecisse; nonne fortunatum est? Et quid de iis censeretur, qui simul in altū euereti & in profundum demersi essent? cuiusmodi multa repente exortis ventus fiunt. Enim uero si hoc miserandum est, is qui maria traiecerit, ac persæpe applicuerit, sape etiam è portu solueris: Fortunæ acta in præliis. Merca- torū pro spera & aduersa.

14 LIBANII DISSERTATIO III.

rit; atque sarcinarum venditione crumenam adauxerit, quomodo non fortuna comite ad mercaturam profectus fuisse videbitur? quoniam igitur aduersus fortunam mentiuntur, tum nihil satis superque ipsis est ex iisdem muneribus; tum tristitia ac mærores, macies et tabes eos subeunt. verū mihi homo, Deam ve-

Vitā que nerare, tanquam felix, quod et animo valeas, et corpus inte-

faciūbea- grū atq. incolume tibi sit, et coniux casta, et liberi modestiam

tiorēm. colant, et à parentibus parta maneant; amicis denique certis

perfruaris. Et heus tu qui victimum manibus tibi comparas; ma-

Opificū gnum id esse puta, quod manuum utaris opera. tu quoque cau-

sors.

Aduoca- sarum patrone, quod sermonum liber tibi sit usus; tametsi nullus

torum. aliud munus magistratumve conferat. Tu etiam qui ciuitatibus

Præfect. imperas, hac sorte contentus es; tametsi aliam præfecturam

verb. nemo det. Et tu, doctor, quod immunitate potiaris. Et quicunq;

doctorū medicis non indigens, lotus, epulaturus incedit, vacuus à metu,

immu- quem calumniator infert: hic certè etiam inter eos qui iure for-

nitas.

quoniam laudarent existeret. Id porro nuper ad familiarium ali-

quem dicebam. nam cùm iam in solis tunicis loturi essemus, et

Venus Venerē aduocarem, et Satyrum abire me gaudentem; non agi

& *Saty-* secum præclariūs aiebat socius: ego autem hoc audito increpaui,

rus. quod cùm liceret et lauari et cœnare, et temetum non vene-

num ebibere, nihilominus se infortunatum esse arbitraretur. tandem me iusta dicere agnouit: ac proinde sibi occinens quod di-

cetum est, quandocumque aliqua re perculsus animo fuerat; ita

melius habebat.

INTERPRETIS NOTATA

AD HAS LIBANII DISSERTATIONES.

AD I.

 R D I T V R à narratiuncula cuiusdam è vulgo, minime mali, imò humani, φιλαγνοῦ, quíq; nihil humanum à se alienum putans, — miseratus egentem Auson.
in Edyl.
de viro Inde aliquem fracta persensit mente dolorem.

Hanc verò graphicam mendicabulorum, debilium ac bono. mutilorum, descriptionem, Ioannes Chrysostomus Libanij nostri auditor, & ex eo μαθητών numero, qui dicuntur χρείσθορες θιδασκού, scite æmulatus est in sec. tractatu απὸ δρυσεως Πέτρου, his aureis verbis: Άφε τὸν καὶ τὸν θυραῖ τὸν Ὀκτωβρίαν ἐποδή τοὺς πεντάς οἱ οὐ μέτερει πατέρες, οὐα καὶ τὸν νοσογότανον καὶ ἀπὸν θεραπότατον, αὖτι τὸν πεντών οὐ οὐκις τοὺς ταῦτανον ἐγέρη τῆς ἐλεημοσιῶν. ὅτεν γέροντες ξεῖκει χρεὸς γεγέντων τὸν συγκεκυρώτων, ράχια τείσενται ιδίων, αὐχμάντων, βύπαντων, βακτησιας ἐγέντων, μόλις επειγεσθαι δυνατόνων, καὶ τὰς Θρακίας αἰαπήρων τὸς Καστοῦ * λίθινος τὸς Καστοῦ ἀδά-ΐσ. δύτως μας, ὡς καὶ τὴν Κύκλιας ἐτῆς αἰαθείας, ἐτῆς πηρώσεως, ἐτῆς πενίας καὶ τῆς δύτελείας, καὶ πολύτων αἰαπάς τοὺς συμπάθειαν θεικάτων αὐτῶν αἰτησάντας, καὶ μείναν τοὺς ἀποδίαι ταῦτα αἰσθάντως. Άφε τοῦ τοῦ θυραῖ οὐδὲν εἰσῆκεσιν παθοὺς τῷ λόγῳ διωτάπερεν Άφε τὸς οὐκέτων θειασώματοι τοὺς φιλαγνοτητας τοὺς εἰσιδότας. h.c. Propterea pauperes maiores nostri pro templorum foribus statuerunt, ut vel stupidiſimum quemuis & immā-

Vetus nissimum hic pauperum conspectus ad memoriam excitet eleemosynæ. Cùm enim steterit turba senum incuruorum, annis & pannis obsitorum, squalentium, sordidatorum, scipiones tenendicos pro fortibus templerum, adamas, qui cùm illum aetas, infirmitas, mutilatio, paupertas, statuendi vilitas, omnia denique ad commiserationem inflectant, resistat, ac nihil omnibus istis commotus, rigidusq; permaneat? Idcirco pro foribus nostris stant, ut ipso aspectu vehementius, quam vlla oratione fieri posset, ad humanitatem introeuntes alliciat.

In Dissertatione de Amicis, eo loci: τὸν δὲ ταῦτα τοῖς Γλεύτων τέτεροι αὐτηριδίους, γερονέας πέμπτα. eum duntaxat intelligit, cui à Dite adempti sunt amici, egenum esse. referendum ad id quod sequitur paulò post, καθ' ἐκάτετην πλευτῶν ἀποφέρεντον φίλον, de unoquoque amicorum interitu. vnde Achillis querimonia, Iliad. Σ.

Αλλὰ πιστοὶ τῷ οὐδεὶς, επεὶ φίλος ὠλεθρός επαιρεσίας.

At mihi quid volupe est, perire cum fidus amicus?

H oὐ πλοιοῖον καὶ μακειον πολλοῖς οὐδὲ ὀφθαλμοῖς. Allusum ad Regis Persarum ministros, seu officia Palatina. Habuit quippe παμβασιλέα ille emissarios perspicaces vbique locorum, qui ὀφθαλμοὶ, oculi Imperatorij dicebantur: habuit & ἀπακευαζάς, qui olim Auricularij, & Aures regiae ab Apuleio vocantur. De manibus Regiis, peruagatum est illud Nasonis,

An nescis longas Regibus esse manus?

Videsis Theophrastum θεοφράστου. Dion. Chrys. orat. III. de Regno. pag. 55. edit. nostræ. vbi de his plura nota- uimus. adi etiam Philostratum lib. IV. de vita Apollonij.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΙ ΗΘΙΚΟΙ.

ΛΟΓΟΣ Α'.

Οπ ψ πλούτων ἀδίκως, τῷ πένεθμα ἀθλιώτερον.

ΘΕΣ τὶς ἐστέφεις ἥλιχος τὲ καὶ ἔτενε, τοῖς
τεσσαροῦσις αὐτοῖς· τὸς μὲν, ἐτῶν,
τὸς δὲ, σοῦδε τῦτο γε δικαιομένος· τὸς δὲ,
σοῦδε καθῆσθαι. καὶ τὸς μὲν ἕκρωτην ερμέ-
νος· τὸς δὲ, μᾶλλον πετικάς οὐ πολλοὶ τῷ
τελευταῖν. ἐλεφόνος δὲ ἐφασκεν ἐτί καὶ δέ
ραχίοις τοιούτοις φύχος· Διαφέρει τοσούτον·

τοῖς μὲν, ὅνταν μόναν χειρίσκων, καὶ τούτων θεοῖς· τοῖς δὲ, σὺ
βουβόνων τέ καὶ ὄμοιον ἄκρων, χήραιν τέ καὶ ποδῶν γεγυμνωμένων.
ἐφαίνοντο δὲ πηνὲς καὶ οἷς οὐδὲν ὄπιοις ἐπεκεκάλυπτο τῷ Θεμέλῃ.
δεῖσθε τέ οὐδὲν αὐτὸν εἰκάσαι συχναῖ, δοιῶνται τὸν παρείστα. καὶ μέ-
γα τῷ οὐκ ἀργού μόνον λαζεῖν, ἀλλ' οὐδὲν καὶ οὔσολέν. σὺ δὲ τῷ
τένειν καὶ ἀποκαλεῖν ἀθλίοις ὄντας ὀκείνοις τὸς αὐτοφόρος. λε-
λαυρίδοις * πηνὲς καὶ Βεοιώτες αὐδρες, οὐδὲν τὸσα λαζιπάσιν ἐπὶ
δεῖπνα, παῦτ' ἐγεντα πληνὸν ἀμεροῖς καὶ νέκταρες. οὐ δέ, οὐδὲ
δαμάσκοντες οἱ αὐδρες, ἐβόστε· καὶ διεξῆντες ζευσὸν πολιών, ζευσὸν πίκ-
τοντα. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐφίλω, οἷς δέδη πλούτος, τούτοις πολύτας δεῖν

A

καὶ μακαρίοις νομίζειν. ἐτὸν γέροντος τῷ ἀγαθῷ πλουσίων μᾶλ-
 λην ἀξέιδες ἐλεύθεροι, οὐδὲ οὐδὲν διάφορο πάσοις οὐμέροις το-
 τία τετάται, * ταραχαλευμάτων τὸν δώσοντα. τοῖς αὐτὸν γέροντος
 σὺ τῷ τὸν δώσοντα ζητεῖν· οὐ μέν πόρευθεν γε τῷ δώσοντος.
 Σαλοὶ γενῶν· μικροῖς τε σόδεις οὐτέ θέτε γῆς, οὐτέ ταῦτα γῆς μι-
 κίων αὐτοῖς πλαχήν απαγγίσατε τοιχεῖας τὴν κατὰ τύχην. σόδει εἰσὶ
 νόμοι καί μνοι καὶ τῷ οὐ μεγάλοις σκαρδέαμενοι οὐσίας· η τοῦ
 ἴσ.αὐ.-αὐτῷ* πτοσαδαῖς διωνθεῖται· καὶ δὲ γε τῷ πτοσαμένῳ αὐτῷ,
 ταὶ κτ. οὐ μέν σωὶς τῷ καλῷ, γραφάτε, καὶ κείσθε, καὶ κατηγ-
 είσθε, καὶ μίκρη καὶ μίση τῷ σῷ τε αὐτόφπτῳ καὶ θεάν· Εἰ αὐτοῖς
 τὰ τῇδε μικρήτερα Φθύγεται πλέον σόδειν. ἄλλ’ οὐ ταῦτα πιθῆται
 οὐχ οὕτι τε, καὶ θηταὶ μικροῖς Μίνως, οἱ δέροι· καὶ ταῦτα μικρήτερα
 δύοις ιδίαις φύγειν ἀδίκοι τε καὶ μικρά. συμμαχία δὲ οὐδα-
 μένη τῇ κακῇ, οὐτέ ἀπὸ λέγων δικρότητος, οὐτέ ἀπὸ γερμάτων
 πλήθεως; οὐτέ ἀπὸ συγγένειας, οὐ φίλων· ἄλλ’ ὠφεῖσθε, οἱ τέ-
 τακτεῖ, φέρετε αἰσθάγοντες γενόμενοί τοις. οὐ τοῖς σῶν ὄρθαις* ἐλέω
 γενήσεται, μᾶλλον αἰτοῖς δέξοντοι δὲ οἱ πλουσίοι τῷ τοιχεῖον
 σκείνων ἐλεύθεροι, καὶ πάντις πεινῶν σκείνοντες λέγωντις οὐκινῆτες,
 πολὺ γέροντος δικρότερον τῷ μὲν κιναλὶ ἀκαθάρτῳ Φορυτῷ κα-
 θεύδειν, Τὸν δὲ ταῦτα μικροῖς καλάς οὐ καλάς πεποιημένας. τούτων
 πάντων τῷ τοῖς μεγάλοις εἰργασμένων πλούτοις, οὐκ ὀλίγες βίοις
 αὐτοῖς ἐπέρεις σκαρδεύονται· οὐ κατὰ τοὺς λωποδύτας τούτουσι τοὺς πα-
 μικροὺς αδίκοις. ἄλλα πολλοὺς μὲν οἰκεῖτες, πολλάς δὲ σωμοκλιας αφε-
 λευμάτων· πολλοὺς δὲ αὔρητοις, πολλαῖς οἰκεῖδας, γένουσσον, διρ-
 γυρόν, εὐθῆται. οἱ δὲ καὶ τεμάνη καὶ νεώς κατήματα αὐτῷ ἐποιήσθε. οἴτα
 μάλιστα διχερεῖς ἐπεινόμεντες τὰ ἔδη, ξύλον οὐδὲ αὐχέρων τοὺς νεώς
 ἐπλοσθε. οἱ δὲ αὖτε αὐτοφότεροι, Εἰ καθελέντες, οἰκίας φύγοντες τῷ
 σκείτερι λίθῳ πεποιημένας, οὗ οἱ μὲν ἔδοσθε καὶ δίκιοι· οἱ δὲ,
 θύται μάρν. οὐκ ἔτι δὲ οὐδὲ παύσθεται· λέγων οὐδὲ αὐτοῖς,

ΛΟΓΟΙ.

3

καὶ πᾶνδες λέγω, καὶ τὸς δὲ σκείνων. ὃν ἐφ' ὃν πὰν αἱ, ἔλ-
θοι δὲ πληπότιον, οὐ γρυάδας σκεῖνος πέπλην). τούτοις δῶν οἰκτεί-
ρην μᾶλλον χρεών αἱ εἴη, ηδὲ ὅσοι βλέποντι εἰς τὸν ἑτέρων δικτύ-
λων· ὡς τοῖς μὲν, ηδὲ τελευτὴ λύση δὲ τῷ ἐπερχεομένων χρῆσθαι.
τοῖς δὲ, αὐτὶ μικροῦ χρόνου τῷ τῆς ηδονῆς, αὐτάντος ὀπίκεισται
ξημία.

ΛΟΓΟΣ Β. ΠΕΡΙ ΦΙΛΩΝ.

Λουσιον αὐτοφρονον αὐτοφρονοι νομιζοσι τε καὶ ονομα-
ζοσιν, ὅτα πολὺς μὲν χρυσός, πολὺς δὲ σάργος, καὶ τῇ
καὶ αὐτράποδα, καὶ οίκια, καὶ σωνικία, καὶ τῆς, καὶ βο-
σκήματα· καὶ ὅτα γε μὴ πολύτα ἐη μὲν τῷ, ἐν δὲ
πούτων ὄπιπλεῖσιν, καὶ τῷτον οὔτω καλεσμοι· καὶ ἄλλον δὲ ἄλλου πλου-
σιώπερν· καὶ ἐπεργον ἥπιον ἐπεργον· καὶ τὸν αὐτὸν, ἐκάτερα*, ταφέ-
τε τὰ φροσθέματα, ταφέτε τὰ δύστομονόματα· καὶ χαύρα τὲ αὐ-
τὸς. αὐξομένων αὐτῷ τῷ ὄντων, ηδὲ πολύτων γε ἐφεξῆς, ηδὲ μέρερες
εἰνός Ήνος· ἐργενται δὲ * σωνιθησόμενοι, καὶ σωνεοτάσσοντες, ο-
πόσοις ἔντε φίλοις καὶ γῆραι. ἀφαιρευμένης δὲ τῆς Τυχῆς καὶ τὸν
αὐτῆς ισὸν αἰναλυσούσις, πολλοὶ μὲν οἱ σωναρθεοποσόμενοι· λύπη
δὲ αἰτίπαλος τῇ ταφέθει ηδονῇ, κατέχει μὲν αὐτὸν σκεῖνον, κα-
τέχει δὲ οἰκείους τὲ ὀπίπιδείους· λόγος τέ πολὺς σὺν ταῖς πόλεσι,
ταφέτε ἐλασθον ιέναι ταῖς δεῖν τῶν οὐσίαι, νιῶ μὲν οἰκεῖθν πο-
μεῖα, νιῶ δὲ κακουργῶν ὀπίποντα, νιῶ δὲ σάρχοντων φίφοις·
ἐργάσασθαι δὲ αὐτῷ ζεγένην ποιοῦτον· ὄλησθετε τέ οὐκ βύτυχῶς ὄπι-
κερδη θαλασσία πλάνσασμα. ἐν τε δὴ δῶν λουσιοῖς, ἐν τε ἐργα-
τησιοῖς, οἵκι τέ, αὐτῷ ἐκεῖστος ταφέτε γωνίην καὶ τέκνα λέγεται
ταφέτε τῆς μεταβολῆς. ἐπομεινοι δὲ λογίζεσθαι αὐτοφρονοι, οἷος αὐτὸς

οίου γελήματα· μέγας, εἴπα μικρός· μακαρίερος, εἴπα ἀθλίος. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ θανάτου πικρότεροι τύποι ΕἼΦ) Φαινεταί. μόρτυρες δὲ ΕἼΦ) τῇ δόξῃ, ποὺς πενολόμηροις αἰτεῖσι, ὅπ μὴ τεθύνεσθαι σένονται. ποὺς μὴδὲν οὖν οὐ μαχομένη, οὐδὲν αὐτὸν πιλασθείμενος οὔτε λύπης τῆς ταῦτα, οὔτε λόγων. δλλ' ἔτι καὶ πλούτος ἔτερος, καὶ ἐτέρη πε-νία· τοὺς πολλοῖς οὐ δοκεῖται ΕἼΦ) τοιάντα. Οἰκοῖς οὔτε παρέποντος τούτου πλουτεῖν λέγοντον "αὐθεπον", οὐτ' οἰχομένου πένεσθαι. τίς δὲ ὁ πλούτος οὗτος θεῖ. Φίλοι. φημὶ γάρ δὴ τὸν πολύφιλον ΕἼΦ) τον πλούτου, καὶ δεῖν οὕτω καλεῖσθαι. τὸν δὲ Ταῦτα τῷ Γλαύκωνος τῷ-το αὐθηριόν, γεγονέναι πεντα. ή οὐ πλοιούσιν καὶ μακαρίου πολλοῖς μὴδὲ ὄφθαλμοις ὁρῶν· πολλοῖς δὲ ωστὶ αὐτοῦ· πολλαῖς δὲ γενηταῖς χεροῖς· καὶ ὄλοις γε Θρασοῖς γνώμης τὲ ταῖς ἐκ τού-των. ή τυρεῖσα μὴ μέγα Εἰς Φυλακίων δύνοια τε καὶ πλήθος δορυφόρων· αἰδεῖ δὲ ιδιώτη μικρῷ παὶ Φαῦλον δύνοια τε καὶ πλήθος ἐπιτιθέντων. αἰδικεῖν οὖν μηδεδοτο, καὶ σύντονος τοῦ γράμτων ἐπιτιθένται, οἱ μὴ καὶ ταῦτα ὡδεις καλεοῦτες. καὶ ταῦτος ὅσοι τῆς ἀποκλείσεως αἰτηθεσιν, μὲν τοῖς θησαυραῖς Αλεξανδρος οἱ Μακεδῶν ἐποιήσατο. εἰ δὲ θησαυροὶ οἱ Φίλοι, καὶ πορτάζοντα τὰ γράμματα τὸν Αλεξανδρον, οὐχ' ἥτεν ή τὰ πολλὰ Σέπαχα, Σήπαχι μὴ καὶ ὅτα μὴ πολλοὶ Φίλοι, τῷτον ἱερέμετα πλευστον, ὅτα δὲ ἥτοις, πολὺτον ἥτεν πλούτουν. ὅτα δὲ σύντονος, πολὺτον αἰτω-γένει. Θερευομένων δὲ αἱ εἱν, καθί ἐκάτην τελετὴν ἀποφέ-ρευσθεν Φίλοι, πενέτεροι γεγενηταῖ, λέγειν ὄχεινον, φέτος πολλὰ σπόλωλε. μὲν δὲ οἰκεταῖν μὲν ἀποδιηκόνταν, λέγεται ποτὲ θρῆμα. Εἰ ζυμία μοχεῖ, μηδὲ οἵσις πεφύτευσι τοιάπατέν τοι έχει οἰκεταῖς· Φίλοις δὲ θησαυροῖς αὐθεπονος ἐξενεγκαν καὶ κατεδα-γας, μετὰ τῆς ἰστος οὐσίας ἔσται αἱ τοσογρέφοι; καὶ πῶς· εἰ γάρ μητὶ ἔπι ὄφεται θησαυροῖς τοῖς στρατεύκταις ὀκείνοις· μή τα τρεῖς τοῦ λεγέντων τοῖς καρδιοκούστων ἀκούστα, μήτε συρριμαζούστα·

ΛΟΓΟΙ.

ἀποδείστηκεν μηδὲ τὰ μὴν, καλούμενος ποιουμένων, τὰ δὲ, ἐς σιγήπορ-
νες. Οὐκ αἱ, αὐταὶ τοῖς εἰκενεμένοις τηλικούτου ηπήματος, οὔτεν κα-
λύνοι. Τὸν * αἴδρα καὶ πένεσθαι καὶ πλουτεῖν, οὕτων τοῖς τοῦ αὐτοῦ αἴμα-
φω, χειρόβεβλοι μὴν ἡ μεγάλα, φίλοι δὲ αὐτοὶ πλεόνειν ἐλέγγοντες;
ώς τὸν οὐ μὴν, αὐτοὺς λέγην πλουτεῖν, ἔτερος δὲ ἀπορεῖν, οὔτεντε-
ρος αἱ, τὸν γε ἔτερον φύλαξιν μηδὲν οὔτενγένεσιν. ἐπεὶ καὶ τοῖς
λόγοις θέσσον αἱ γένοντο, ὅρα μὲν γέροντος μηδὲν πονηθεῖν τοῖς μὴν, σὺ τοῖς
οὐτενέστεροις μηδὲν γέροντος· τοῖς δὲ, οἷς ἐστιν αὐτοῖς, μηδὲν οὐδὲν Βελ-
ποις. Βελποις δὲ οὐτενέστεροις τοῖς λόγοις πρόγονοι· καὶ δικαίωντες δικά.
οὐτενέστεροις γε φυρασθεῖν. ἀλλαὶ αἱ αὐτοῖς εἰπη τῆς πένεσθαι,
οὐτενέστεροις ιατροῖς τοῖς μηδὲν τοῖς, οὐτενέστεροις οὐτενέστεροις. οὐδὲ, μετέβαλ-
λα μηδὲν μηδέποτε τοῖς λόγοις πενίας, ταχέα δὲ, πε-
δοῖς πολλοῖς νομίζειν αὐτοὺς οὐκαίνου, ως τε μηδὲν εἰλεῖσθαι δεῖν.
οὐτενέστεροις ἀρχαὶ ιητῶν τοῖς πολυγερύσσοις πένηταις ἀποκαλεῖν κατ' ε-
κφύσιον, οὐδὲντες οὐτενέστεροις μητέ ἔχονται. οὐτενέστεροις δὲ καὶ έμετε-
ρον γεληρυνθαῖς λέγεται. μᾶλλον δὲ, οὐ τις οὐ τοῦ Φιστίου, οὐδὲ μηδέ
καὶ τάματα ικθυῶν οὐτενέστεροις. οὐδὲν οὐτενέστεροις αἱ ὄλης δέοντος πορεύ-
σανθεμένη τῷ έμοι πεθερώταν φίλων. έγερθε δὲ ἀρχαὶ καὶ Αγαλάδες
πενέτερος τῷ Γαέακρου πεσόντος· οὐ δέ αἱ συγκατέκεισαν αὐτοῖς.
διηγόπτη τὸν Γαέακρον ἔκλαψε. καὶ ἔγωγε αὐτοῖς ἐπαγράψας ποιόσδυτα
ποιήσας Φιστίου αὐτοὺς Ομηρούς, ἀκούσθε μηκέτεντες τὸν Γαέακρον.

ΛΟΓΟΣ Γ'. ΠΕΡΙ ΑΠΛΗΣΤΙΑΣ.

Τὸν βάσιμον στυχεῖν, ὃς αἱδρεῖς, αἱδρεῖπα μὴ λειμοργεῖν π-
τεν τούχων. Εἰς τὸν αἴδηκον, ἐαυτοὺς δὲ αἴτυχον καλεῖνται.
καλεῖν δὲ αὐτοὺς αἴδηκον, καὶ ἡγεῖται αἴτυχον, οὐ μὲν κα-
λέσει, ὅπερ καὶ μὴ μέγας οὐδὲ μέγας, ὅπερ μὴ καλέσει. ὅπερ*

εἰς τοῦ ἀμφω, ὅπι μὴ καὶ ισχεῖσ. καὶ ὅταν δὲ ἔνι τὰ τεῖα, οὐδὲ τὸ μῆ
καὶ παχὺς ἐστι, τὸ δεὸν αὐτῷ πάται. ἄλλος οὐδὲ εἰς πόλιτα αὐτῷ πέρειν
τὰ τὰ σώματος ἀγαθὰ, τέρροι αὐτὸν οὐδὲ αὐτὸν ὅπει τούτοις εἰδεῖν τῇ δημο-
μον τοῦτη γένθιν. ἄλλος δὲ εἰμὶ ρυτοειδές, ἐρεῖ περὶ αὐτῶν· γ-
δέ ιατρικὸν θείσαμεν. οὐδὲν καρπόν οὐδελεγόμενος. οὐδὲν οἶδα
κινατέσθι, οὐδὲν τραβεπέδων ἡγείας. τοῦτο δὲν αὐτῷ,
αὐτῷ δὲν δημιουρόν, οὐ τυγχανόντεν οἰεται τῆς τυχῆς. αὐτοῦ δὲν,
αὐτούργονος. καὶ τούτοις λόγῳ ἥττον αὐτῷ καταβούσῃ τῆς τυχῆς. οὐ-
δὲ αὐτῷ γενημάτω πέρι καὶ δράχμην σύνοια, φεῦ ως πολλήγε το-
κεισθρομένη. καὶ οὐδὲν αὐτοῖς * σήση τίκον κακήγερον * γλαττόρη.
μέμφεται· δέ ὁ λόγος ἔνα γεωργῶν αὔρρον, ὅπι μὴ δύο· ὁ δὲ αὖ
δύο, ὅπι μὴ τρεῖς. ὁ δὲ τρεῖς, ὅπι μὴ τέτταρες, ὁ δὲ δέκα, ὅπι
μὴ εἴκοσι· ὁ δὲ αὖ τρισσήνταις, ὅπι μὴ δύος ποστοῖς· ὁ δὲ δύος ποστο-
ῖς, ὅπι μὴ πολλάκις ποστοῖς. παύδεν δὲ οὐδεῖς αὐτούργον, οὐτε τὸ
θηρίουματα, οὐτε τὰ ἐγκλήματα. πάρεστι δὲ τούτον, καὶ ὁ πότερον
σύνοισον, ως ὁ κέκτηται γενημάτων δέντι τὸ πλέον. καὶ οὐδὲ
τύπο, τούτο ομικρόν τε αὐτοῖς καὶ μέρα· μέρα λόγῳ πελν παρεγγέ-
νθει· ομικρόν δὲ ἕδη δὲν σε χερόι. ομικρόν δὲ γίλια γενοῦς πάλεσθε,
δέκα τὰ μίγιλια· καὶ αὖ τὰ μίγιλια, δέκα τὰ δεκάκις τρισσῆντα. καὶ ὅλως
δύο δέντι ὁ ποιόστεν αὐτὸν ἐπαγνεδίνων τὸ τύχων. ὅποιον δὲν τὸ καὶ τὸ
δράχμην. δράχη τὰς πόλεων, ὅπι μὴ καὶ ἔθνοις, αὐτοχθοῖς ἔθνοις ἐτεροῖς,
ὅπι μὴ πλειόνων, αὐθλίοις πλειόνων ἄλλος, ὅπι μὴ καὶ ποτίργοις, μικροῖς
ἥται, ή μόνον τῷ τὸ σκηνηρον ἐγένετος, αὐτοχθοῖς τὰς ποτίργες εἰποτέλει-
ται. αὐτοχθοῖς δὲ καὶ σκηνοῖς ὁ μέγας ποτίργος, εἰ μὴ καὶ τὸ ιστόρ-
χον * δημιαὶ καθεδίρμονος Φανείν. ἕκει καὶ πολύτον.
οὐδὲ καὶ πολύτον πειθεῖν, αὐτὸν τέ, ηδοκεῖ, τὸν βασιλέα Βουλόρμον. εἰ δὲν αὐτὸν
τε εἴην, διψόν τοντό. καὶ η τύχη μυστηρίους. καὶ οὐδὲν ὅποιον τὸν εἴα-
τῆς δεδώκεν. ως περιστοτετη γε ἕδε η δεός, καὶ * νέοι. καὶ ἴσως που
καὶ γελάζει περὶ τὸν τὸν οὐ μέρα εἰληφέναι λεγέντων αὐτομοστων

ώς οὐκ ἀγανάκτησε τὸ δέδοιλόνα, μεδίσκευσα
 ὅποσα ἦν σφίσιν· οἱ δὲ, οὐκ ἥθανον. δόκει δέ μοι καὶ Κύρος
 καὶ Δαρεῖος, καὶ Ξέρξης, φρατεύοντες ἐφ' ἦν οὐ πατέχον, μεμφόνδιοι
 τῇ τύχῃ τῷ πολεῖ, ὅτι μὴ τούτων ἐκράτουσι. Εἰ εἰ ἐγεγένετο τῆς
 Ἑλλάδος διασώστης σῶτερός ἡ Πέρσης, ἐδόκει μοι τῷδε ὅλῳ γὰρ ἀπα-
 πτομα τῷ τύχῳ· οὐκαντὶς αὐτὸν εἶπεν, οὐκ οὐδεὶς τοῦτος αὐ-
 τῷ ἔχουσαν. καὶ διὰ πολὺτων τούτων οὐδεποτε διπλασίη τῆς τύχης,
 καθηταὶ τείνων, αἰδίκης οὐσιας διπλασίην αὐτοφέρει· καὶ μακάρεις τούτοις
 δην τον οὐρανον, καὶ τὸν ἥλιον, τῷ δει τε ἐσεσθαι, καὶ μηδέποτε διπ-
 λεῖα. οὐτως ἀπλησθεὶς χρήματα αὐτῷ θρωπος, καὶ ἀχάρειον. διὰ τοῦ
 τοῦ Εκταρ πιμένεος οἵσις εἰκὼν φρατηγίν τε αἰδρα, καὶ διπλόδοξον μὲν
 τὸν πατέρα φειδολόσθιν, τῷ δὲ Απόλλωνος καὶ τῆς Αθηνᾶς βύ-
 γεται ἡμῖν τυχεῖν· οὐδὲ δὴ τούτων ἄλλοις αὐτοῖς Τρωοῖς. Οὐκοῦν
 διλεπίον οὐδὲ τούτων χρήματα πιμένεος αποτυχεῖν πελάζειν. πότε
 δέννω, οὐδὲν ἐπανέστη τῷ τύχῳ, εἰ θεὸς μὴν οὐκ ἔστι· πολὺδὲ
 ἐπελήσθεις. καὶ εἰ βασιλέων μὴν καὶ θυσιῶν οὐ τύλη· καὶ τοῦτο ἐπὶ τοῖς αὐ-
 θρωποῖς· μικρὸν δὲ τὸ μῆδα πολύτα τοῦτο. Καὶ δόξει. οὐδὲ τοις αἰτήσι
 Αἰγύπτῳ φιλοζηγίματος, σῶτερος ἐποιεῖτο φίλοις, οἷς παῖδες δύο καὶ δύο,
 ὅπως ἀνεῖσι αὐτὸς εἴναι πάτης. γνώμην δὲ τούτου πλοεστός, εἰς τὰ
 τοῦ τελευταίντων εἰσιάν, ἡγέτει τοῖς ἐπὶ ζωστικοῖς πατέρων. μα-
 καρείσιον δὲ ποτὲ αὐτὸν αἰδρός ἐτέρευ, τὰ αὐτὰ νοσηῖτες, τὸ τύχον,
 διὸ οὐδὲ πλοεῖτο εἰς μέρας σὺν πολλαῖν αἰδροισθεῖν, μηδὲ πατέ-
 φην, μηδὲ μακάρειον με καλεῖν, πειναῖς καὶ οὐδὲ απελθων· εἰπάν, οὐ
 εἰς τοὺς οὐσιας σκεχήνει. τοιούτον αὐτὸν πάτησι καὶ φρατηγίς. τύχη μὲν
 μάχη νεκυκκάς· οὐ συλλαβεῖν δὲ αὐτὸν οἱ λέγων. διὰ δὲ μὴ τοῦ
 διαπορθίσατο τῷ πολεμίων τῷ πόλιν, δὲ κατηάτε φάλαγγας,
 ὁ γατός, καὶ καταδίωξα, τελούσα τε καὶ κατανεγκεῖν· ἐπὶ δὲ συλλο-
 σαῖ τε, καὶ δοιῶν νεκροῖς αἰνελέσθαι, μηδενὶ μετέληπτος αὐτὸν εργα-
 κεῖ τὸ τύχον; οὐδέτα δὲ τοῦτο γε καὶ ἐμπόρεις, πολλοῖς μὲν οὐ μητερεῖς·

λιμέσον· εὐίσις δὲ οὐχὶ δωματίεσσι, σὸν αὐτῷ τυχῆ πεπλάκεν-
ναι λέγοντες, ὃν μὴ εἰ σκείνοις. Τὸ δὲ πολλὰν μὲν, ὡς βέλτιστε, θα-
λατταῖς εἴς οὐεὶς Αφροδιτεῖν· Σφι πολλαῖς δὲ ἐμπορεύειν μείζω
κατατεῖσθαι τὰ ὄντα, σὸν δύτυχες· καὶ τι· αὐτὸν μαθεῖεν οἱ ἀμφι-
τηριδίοις, καὶ καταδιώτες· οία πολλὰ δρᾶται τοῖς ἔξαιρους αἰέμοις.
εἰ γάρ δὲ τόδε ἐλεφόν οἱ πελεύη τε Αφροδύων, καὶ πολλάκις μὲν κα-
τητηκάς, πολλάκις δὲ ἀραχθεῖς· περισσοῦ τε τῇ τῇ Φορτίων Τὸν Βα-
λαδίνιον πολικάς, πῶς οὐκ αὐτῷ μέτρον τούτης ἡ Φθειρά τῆς ἐμπορίας δοκεῖ.
ἀφ' ὧν τούτων κατατεῖσθαι μὲν τῆς πύχης, δροκεῖ δὲ οὐδὲν αὐτοῖς,
ἀπὸ τῆς αὐτῶν τούτων· λίπαντες αὐτοῖς καὶ αὐταῖς, καὶ Τὸ τίκειν σφαῖς
αὐτοῖς. Δλλὸς ὡς αἰθρωπε, περισκόψη τὸν θεὸν ὡς δύτυχης· οὐδὲ
καῆται μὲν τὸν ψυχλὸν, ἀκέραιοις δὲ οὐτοῖς· Τὸ σῶμα· οὐ γενή δὲ Κο-
Φεροῦν. κύρωμοι δὲ ὥστοι οἱ πάντες, μὲν δὲ τὰ πατεσταῖ· φίλων δὲ·
ἀπολαυσόντος Θεφανί. Εἰ σὺ δὲ, ὡς τὸν Βίον ἀπὸ τῆς χειρὸς ποιούμενος,
μέγα οἶνον δὲ χρησταῖ τῷν χεροῖν. καὶ σὺ δὲ, ὡς σωμάτικε, Τὸ τοῖς λέ-
γοις, καὶ μηδεὶς ἀρχλὸν μεδῶν. καὶ σὺ δὲ πόλεων πόλεσσι, καὶ μηδεὶς
ἐπέργων πάξιν μεδῶν. καὶ σὺ δὲ, ὡς μηδαμούρη, Τὸ ζεῦς σὸν αἰτεία·
καὶ πᾶς δὲ ὁς οὐδὲν ιατρεῖν οὐ χειρίζεται, λεγούμενος, ἐστασθείμος ἐρχε-
ται, καθαρέσθαι Φόβων, οὐδὲ ἐπιφέρει συκοφάντης, Εἰ δέ τοι
μισθίως αὐτὸν μοδονταί τὸν τύχειν εἰπεῖν· δὲ μὴ καὶ περίειν περί την
θητημένων ἐλεγον· οὐδὲ γάρ δὲ οὐδὲν σὸν μένοις ἢδη τοῖς χιτωνίσκοις
λευσσόμενοι· καὶ τὸν τε Αφροδίτην περιεκάλων, καὶ τὸν σάτυρον
ἡδέτα με αἴπελθεῖν· οὐκ εἴδει οἱ δυνατοίτεροι· οὐ ἐπάλεσθαι ἐφασκούσι.
ἔχω δὲ ἐπεπληττον αἰνουστας, εἰ δύσοστας οὔστος λεῦθαί τε Εἰ δημητρί·
Εἰ * πόλεσσι οἶνον αὐτὸν Φάρμακον, ἐπειτα αὐτούχειν οἴεται· ψιφίζεται δὲ
με μίκητα λέγεται· καύτερθεν ἐπάδων αὐτῷ Τὸ ειρημόν, διότε * πλη-
γεῖν τὸν ψυχλὸν, οὕτως ἐγένετο βάσις.

